

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 12 października 2004 r.

w sprawie C-87/00 (wniosek Giudice di pace di Genova o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): **Roberto Nicoli przeciwko Eridania SpA** ⁽¹⁾

(*Cukier — System cen — Regionalizacja — Obszary deficytowe — Klasyfikacja Włoch — Rok gospodarczy 1998/1999 — Rozporządzenia (EWG) nr 1785/81 oraz (WE) nr 1361/98 — Ważność rozporządzenia nr 1361/98*)

(2005/C 31/06)

(Język postępowania: włoski)

W sprawie C-87/00, mającej za przedmiot wniosek, który wpłynął do Trybunału dnia 7 marca 2000 r., o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Giudice di pace di Genova (Włochy), postanowieniem z dnia 28 lutego 2000 r., w postępowaniu: Roberto Nicoli przeciwko Eridania SpA, Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann, R. Schintgen, F. Macken et N. Colneric (sprawozdawca), sędziowie; rzecznik generalny: M. Poiares Maduro, sekretarz: L. Hewlett, główny administrator, wydał w dniu 12 października 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

Badanie zadanych pytań nie wykazało nic, co mogłoby wpłynąć na ważność rozporządzenia Rady (WE) nr 1361/98 z dnia 26 czerwca 1998 r. ustalającego, na rok gospodarczy 1998/1999, pochodne ceny interwencyjne cukru białego, cenę interwencyjną cukru surowego, ceny minimalne za buraki A i buraki B, a także kwotę zwrotu z tytułu wyrównania kosztów składowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 149 z 27.5.2000.

WYROK TRYBUNAŁU

(szósta izba)

z dnia 9 grudnia 2004 r.

w sprawie C-219/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii ⁽¹⁾

(*Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Opodatkowanie przychodów z praw majątkowych*)

(2005/C 31/07)

(Język postępowania: hiszpański)

W sprawie C-219/03, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: M. Diaz-Llanos La Roche i L. Escobar Guerrero) prze-

ciwko Królestwu Hiszpanii (pełnomocnik: L. Fragueas Gadea), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom Państwa w trybie art. 226 WE, Trybunał (szósta izba), w składzie: A. Borg Barthet, prezes, J.-P. Puissochet (sprawozdawca) i S. von Bahr, sędziowie; rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 9 grudnia 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

1) Utrzymując, zakresie dotyczącym opodatkowania przychodów z praw majątkowych uzyskanych od dnia 1 stycznia 1997 r. w wyniku przeniesienia akcji nabytych przed dniem 31 grudnia 1994 r., system podatkowy, który jest mniej korzystny dla akcji notowanych na rynkach innych od reglamentowanych rynków hiszpańskich niż dla akcji notowanych na tych ostatnich, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy art. 46 WE i 56 WE oraz odpowiadających im art. 36 i 40 porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r.

2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 184 z 2.8.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(szósta izba)

z dnia 9 grudnia 2004 r.

w sprawie C-56/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Finlandii ⁽¹⁾

(*Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2001/29/WE — Harmonizacja niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym — Brak transpozycji w przewidzianym terminie*)

(2005/C 31/08)

(Język postępowania: fiński)

W sprawie C-55/04, Komisja Wspólnot Europejskich reprezentowanej przez K. Banks i M. Huttunena przeciwko Republice Finlandii, reprezentowanej przez A. Guimaraes-Purokoski, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego w trybie art. 226 WE, wniesioną w dniu 10 lutego 2004 r., Trybunał (szósta izba), w składzie: A. Borg Barthet, prezes, J.-P. Puissochet i J. Malenovský (sprawozdawca), sędziowie; rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 9 grudnia 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

1) Nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym, Republika Finlandii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy.

2) Republika Finlandii zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 85 z 3.4.2004.

WYROK TRYBUNAŁU

(szósta izba)

z dnia 9 grudnia 2004 r.

w sprawie C-333/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga (¹)

**(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego —
Dyrektywa 1999/92/WE — Ochrona pracowników —
Wystawienie na niebezpieczeństwo atmosfery wybuchowej —
Brak transpozycji)**

(2005/C 31/09)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-333/04 mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 2 sierpnia 2004 r., Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: D. Martin i H. Kreppel) przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga (pełnomocnik: S. Schreiner), Trybunał (szósta izba), w składzie: A. Borg Barthet, prezes izby (sprawozdawca), J. Malenovský i U. Løhmus, sędziowie, rzecznik generalny: L. A. Geelhoed, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 9 grudnia 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Nie ustanawiając przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 1999/92/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1999 w sprawie minimalnych wymagań dotyczących bezpieczeństwa i ochrony zdrowia pracowników zatrudnionych na stanowiskach pracy, na których może wystąpić atmosfera wybuchowa (piętnasta dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG), Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy.

2) Wielkie Księstwo Luksemburga zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 228 z 11.9.2004.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony postanowieniem Corte Suprema di Cassazione z
dnia 11 czerwca 2004 r. w sprawie Honyvem Informa-
zioni Commerciali srl przeciwko Marielli De Zotti**

(Sprawa C-465/04)

(2005/C 31/10)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 3 listopada 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Corte Suprema di Cassazione z dnia 11 czerwca 2004 r. w sprawie Honyvem Informazioni Commerciali przeciwko Marielli De Zotti.

Corte Suprema di Cassazione zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

„czy w świetle brzmienia i celu przepisu art. 17 dyrektywy nr 86/653 z dnia 18 grudnia 1986 r. oraz ewentualnie zawartych w nim kryteriów ustalenia wysokości przewidzianego w tym przepisie świadczenia wyrównawczego, wykładni następującego po nim art. 19 należy dokonywać w ten sposób, że krajowy przepis wykonujący dyrektywę może zezwalać, by układ (lub umowa) zbiorowy (wiązący strony określonych umów), zamiast świadczenia wyrównawczego należnego przedstawicielowi handlowemu na warunkach określonych w art. 17 ust. 2 i płatnego zgodnie z wynikającymi z niego kryteriami, ustanawiał świadczenie wyrównawcze, które z jednej strony jest należne przedstawicielowi handlowemu bez względu na wystąpienie przesłanek wskazanych w dwóch tiret rzeczonoego ust. 2 lit. a) (i dla części tego świadczenia wyrównawczego, w każdym przypadku rozwiązania umowy), a z drugiej strony, którego wysokość jest ustalana zgodnie z kryteriami wskazanymi w układzie zbiorowym a nie kryteriami wynikającymi z dyrektywy (i jeżeli jest to właściwe, w maksymalnej wysokości wskazanej w dyrektywie); to jest świadczenie wyrównawcze ustalone (bez żadnego konkretnego odniesienia do zwiększenia wielkości obrotów spowodowanego przez przedstawiciela handlowego) na podstawie ustalonych części procentowych wynagrodzeń otrzymanych przez przedstawiciela handlowego w czasie trwania umowy, z takim skutkiem, że nawet gdy w sposób maksymalny bądź znaczny spełnione są warunki, z którymi dyrektywa wiąże prawo do świadczenia wyrównawczego, w wielu przypadkach świadczenie takie musiałoby zostać wypłacone w wymiarze niższym (także dużo niższym) niż maksymalny wymiar przewidziany w dyrektywie, a w każdym razie niż wymiar, który mógłby zostać ustalony w konkretnym postępowaniu przez sędziego, gdyby nie musiał on stosować sposobu obliczenia wskazanego w układzie zbiorowym zamiast zasad i kryteriów zawartych w dyrektywie;